

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.360 van 27 mei 2015
in de zaak A. 214.602/XIV-36.152**

In zake: Christiaan PAIROUX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Schellekensberg 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de POLITIEZONE 5396 DEMERDAL – DSZ
gevestigd te 3290 Diest
Leuvensestraat 92

2. het VLAAMSE GEWEST

3. de GOUVERNEUR VAN DE PROVINCIE VLAAMS
BRABANT

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 19 december 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

“1. de beslissing van 12 juni 2014 van het Politiecollege van de PZ Demerdal DSZ betreffende de weigering om verzoeker toe te laten prestaties uit te oefenen onder het stelsel van de vierdagenweek met premie vanaf 50 jaar in het kader van de eindeloopbaanregeling

2. [...] de beslissing van 20 oktober 2014 van de Gouverneur van de Provincie Vlaams-Brabant waarbij beslist wordt de beslissing van 12 juni 2014 van het Politiecollege van de PZ Demerdal DSZ niet te schorsen.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De derde verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Marijke van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 mei 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iris Exelmans, die verschijnt voor verzoeker, advocaat Jurgen Vervaeck, die *loco* advocaat Francine Dans verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de tweede en derde verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de politiezone Demerdal 5396.

3.2. Op 28 mei 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van het stelsel van de vierdagenweek met premie vanaf de leeftijd van 50 jaar en dit voor een periode van 24 maanden.

3.3. Op 12 juni 2014 weigert het politiecollege deze aanvraag.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag staft met de volgende elementen:

- hij heeft de leeftijd van 50 jaar bereikt
- hij oefent een zwaar beroep uit: tijdens de 15 voorafgaande jaren minstens 7 jaar tewerkgesteld in een zwaar beroep of tenminste 28 jaar dienstactiviteit;

Gelet op het verslag van 12.06.2014 van de niet-operationele steundienst met de beoordeling van de aanvraag, waaruit blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zwaar beroep, noch aan 28 jaar dienstanciënniteit en waarbij het college zich aansluit;

Overwegende dat HINP Christiaan Pairoux niet voldoet aan de voorwaarden om toegelaten te worden tot het stelsel van de vierdagenweek met premie vanaf 50 jaar.”

Het verslag van 12 juni 2014 stelt wat volgt:

“3) Beoordeling van de aanvraag

a) De vijftien voorafgaande jaren minstens 7 jaar tewerkgesteld in een zwaar beroep

Als zwaar werk wordt beschouwd:

i) het werk in wisselende ploegen, meer bepaald de ploegenarbeid in minstens twee ploegen van minstens twee vastbenoemde personeelsleden die hetzelfde werk doen, zowel qua inhoud als qua omvang en die elkaar in de loop van de dag opvolgen zonder dat er een onderbreking is tussen de opeenvolgende ploegen en zonder dat er een onderbreking is tussen de opeenvolgende ploegen en zonder dat de overlapping meer bedraagt dan één vierde van hun dagtaak op voorwaarde dat het vastbenoemd personeelslid van ploegen alterneert;

ii) het werk in onderbroken diensten waarbij het vastbenoemd personeelslid permanent werkt in dagprestaties waarvan de begintijd en de eindtijd minimum elf uur uit elkaar liggen met een onderbreking van minstens drie uur en minimumprestaties van zeven uur. Onder permanent verstaat men dat de onderbroken dienst de gewone arbeidsregeling van het vastbenoemd personeelslid is en dat het niet occasioneel in een dergelijke dienst wordt tewerkgesteld;

iii) het werk met prestaties tussen 2000 en 0600 uur. Het moet hierbij gaan om werk zoals gedefinieerd in artikel 1 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr 46 betreffende de begeleidingsmaatregelen voor ploegenarbeid met nachtprestaties

alsook voor andere vormen van arbeid met nachtprestaties. Concreet betreft het dus prestaties die gewoonlijk worden verricht in arbeidsregimes met prestaties tussen 20.00 en 06.00 uur

iv) Aanvrager is de voorbije 7 jaren in onze politiezone tewerkgesteld als volgt:
- 01.05.2005 - 31.12.2010: wachtofficier in de polyvalente pool
- 01.01.2011 - heden: wijkdienst Diest.

Geen van beide functies voldoet aan de omschrijving van zwaar beroep.

Als wachtofficier heeft hij weliswaar gewerkt in een systeem van 05.30 - 14.30/13.30 tot 22.30 maar niet in wisselende ploegen van tenminste 2 werknemers of onderbroken diensten of gewoonlijk nachtdiensten.

De diensten in de wijkdienst voldoen eveneens niet aan deze definitie.

b) Tenminste 28 jaar dienstanciënniteit

De wet van 19 juli 2012 voorziet geen definitie van het begrip dienstanciënniteit. Wij vinden voor betrokkene in zijn persoonlijk dossier terug dat hij vanaf 01 mei 1988 in openbare dienst geweest is, achtereenvolgens bij RTT, stad Antwerpen, stad Scherpenheuvel-Zichem, lokale politie Haacht-Boortmeerbeek-Keerbergen, lokale politie Demerdal, in totaal dus 26 jaar en één maand. Andere gegevens ontbreken. Hij toont dus niet aan dat hij een dienstanciënniteit van 28 jaar totaliseert.”

3.4. Op 1 augustus 2014 dient verzoeker een klacht in tegen deze beslissing bij de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant.

Op 20 oktober 2014 antwoordt de gouverneur dat hij geen reden ziet om schorsend op te treden tegen de eerste bestreden beslissing.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Voorwerp van de vordering - Afstand

4. Ter terechtzitting doet verzoeker afstand van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Niets verzet zich tegen deze afstand.

5. Onder “de bestreden beslissing” wordt hierna enkel de eerste bestreden beslissing begrepen. De middelen worden enkel ten aanzien van deze beslissing onderzocht.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoeker voert de schending aan van artikel VIII.XVI.1 RPPol, van artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 januari 2014 “betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar voor de personeelsleden van de geïntegreerde politie en van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie” (hierna: het koninklijk besluit van 29 januari 2014), van artikel 4 van de wet van 19 juli 2012 ‘betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector’ (hierna: de wet van 19 juli 2012), van artikel 2 van het koninklijk besluit van 25 augustus 2012 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 12 december 2001 tot uitvoering van werkgelegenheid en kwaliteit van het leven betreffende het stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking’ (hierna: het koninklijk besluit van 25 augustus 2012) en “van het aldus gewijzigde artikel 4 van voornoemd KB van 12 december 2001”, van artikel 2 van de richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 ‘tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep’ (hierna: de richtlijn 2000/78/EG), van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, het

gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 10 en 11bis van de Grondwet en van artikel 14 EVRM.

Hij zet uiteen dat de bestreden beslissing stelt dat hij niet voldoet aan de voorwaarde dat er een anciënniteit van achtentwintig jaar is vereist, doch dat deze geen rekening houdt met de vanaf 1981 gewerkte jaren in de private sector. Het staat vast dat op initiatief van het politiecollege naar aanleiding van de aanvraag, geen grondig en correct onderzoek werd gedaan naar de door verzoeker gewerkte jaren, noch die in de openbare sector noch die in de private sector. Bovendien werd er geen rekening gehouden met deze gewerkte jaren, zodat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De formelemotiveringsplicht wordt voorts geschonden aangezien de bestreden beslissing geen rekening houdt met verzoekers volledige loopbaan en dus met alle gewerkte kalenderjaren.

Omdat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de jaren tewerkstelling in de openbare sector, schendt ze voorts artikel VIII.XVI.1 RPPol, artikel 4 van de wet van 19 juli 2012, alsook artikel “2” van het koninklijk besluit van 25 augustus 2012 volgens hetwelk elk kalenderjaar van tewerkstelling onder het stelsel van de private en de publieke sector in aanmerking dient te worden genomen.

Voorts acht verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden doordat bij de berekening van de vereiste achtentwintig jaren dienstanciënniteit enkel rekening wordt gehouden met de jaren van tewerkstelling in de openbare sector, terwijl “voor personeelsleden in alle andere openbare diensten en de privésector, die de leeftijd van 50 jaar of ouder bereikt hebben en in aanmerking komen voor het viervijfdestelsel”, rekening wordt gehouden met de volledige beroepsloopbaan en dus met alle kalenderjaren van tewerkstelling onder het stelsel van de private sector en onder dat van de openbare sector. Ook wordt volgens verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden aangezien een personeelslid

tewerkgesteld bij een andere openbare dienst, zijn gehele beroepsloopbaan in aanmerking kan doen nemen terwijl zulks volgens verzoeker niet kan voor een personeelslid van de geïntegreerde politie.

Verzoeker betoogt tevens dat artikel 2 van de richtlijn 2000/78/EG eveneens is geschonden, daar het te dezen om indirecte discriminatie gaat. Enkel voor personeelsleden van de politiediensten is bepaald dat enkel de dienstanciënniteit geldt en niet voor alle andere personeelsleden (behorende tot andere openbare diensten en personeel uit de private sector).

Wat het gelijkheidsbeginsel betreft, is volgens verzoeker het verschil in behandeling niet objectief en redelijk verantwoord en schendt het verschil zelfs het doel van de wet van 19 juli 2012.

Voorts schendt de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht nu enerzijds wordt gemotiveerd dat enkel dienstjaren mogen worden aangerekend en anderzijds door de bestreden beslissing zelf, ook jaren gepresteerd bij een andere overheidsdienst - te weten verzoekers jaren bij De Post - in rekening worden gebracht. Hierdoor is volgens verzoeker de motivering tegenstrijdig wat nietigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

Tot slot suggereert verzoeker - “indien de Raad van State het nodig acht” - om via een prejudiciële vraag het Grondwettelijk Hof te bevragen of artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 januari 2014 en artikel 4 van de wet van 19 juli 2012 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14 EVRM schenden, door te bepalen dat bij de berekening van de anciënniteit enkel rekening dient te worden gehouden met de dienstanciënniteit binnen de politie, terwijl voor alle andere personeelsleden in de publieke en private sector rekening wordt gehouden met de beroepsloopbaan en aldus met alle kalenderjaren van tewerkstelling, zowel in de private sector als in de publieke sector.

Beoordeling

De schending van de artikelen 4 van de wet van 19 juli 2012 en VIII.XVI.1 RPPol

8. Verzoeker voert in wezen aan dat de bestreden beslissing strijdt met artikel VIII.XVI.1 RPPol en met artikel 4, § 3, van de wet van 19 juli 2012 doordat ze ten onrechte stelt dat verzoeker slechts over een dienstanciënniteit van 26 jaar en één maand zou beschikken en dat geen rekening werd gehouden met de gewerkte jaren in de private sector.

9. De artikelen 2, eerste en vierde lid en 4, §§ 1 en 3, van de wet van 19 juli 2012 luiden:

“Art. 2. Deze wet is van toepassing op het federaal administratief openbaar ambt, zoals gedefinieerd in artikel 1 van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken.

[...]

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, onder de nadere regelen en voorwaarden die Hij bepaalt, de vierdagenweek bepaald in de artikelen 4 tot 6 en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar bepaald in de artikelen 7 en 8, geheel of gedeeltelijk van toepassing maken op alle of bepaalde personeelsleden van het operationeel kader en van het administratief en logistiek kader van de politiediensten bedoeld in artikel 116 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, of op die van één van beide voornoemde kaders en van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie bedoeld in artikel 143 van diezelfde wet van 7 december 1998.”

Art. 4. § 1. De in vast verband benoemde personeelsleden die voltijds tewerkgesteld zijn en de personeelsleden die in dienst genomen zijn met een arbeidsovereenkomst en voltijds tewerkgesteld zijn, hebben het recht om vier vijfde te verrichten van de prestaties die hun normaal worden opgelegd. De prestaties worden verricht over vier werkdagen per week.

In afwijking van het eerste lid, kunnen de personeelsleden van de politiediensten een andere spreiding op weekbasis vragen van de prestaties die zij in het raam van de vierdagenweek verrichten.

[...]

§ 3. Het vastbenoemd personeelslid dat de leeftijd van 50 jaar heeft bereikt, kan gebruik maken van de vierdagenweek, bedoeld in het § 1, tot de datum van de al dan niet vervroegde opruststelling wanneer het vastbenoemd personeelslid op de begindatum van dit verlof voldoet aan één van de volgende voorwaarden :

1° het heeft een dienstanciënniteit van ten minste achtentwintig jaar;

2° het is voorafgaand aan de vierdagenweek actief in een zwaar beroep gedurende minstens vijf jaar in de voorafgaande tien jaar of gedurende minstens zeven jaar in de daaraan voorafgaande vijftien jaar.

Voor de toepassing van het eerste lid, 2°, wordt als zwaar beroep beschouwd :

1° het werk in wisselende ploegen, meer bepaald de ploegenarbeid in minstens twee ploegen van minstens twee vastbenoemde personeelsleden, die hetzelfde werk doen, zowel qua inhoud als qua omvang en die elkaar in de loop van de dag opvolgen zonder dat er een onderbreking is tussen de opeenvolgende ploegen en zonder dat de overlapping meer bedraagt dan één vierde van hun dagtaak, op voorwaarde dat het vastbenoemd personeelslid van ploegen alterneert;

2° het werk in onderbroken diensten waarbij het vastbenoemd personeelslid permanent werkt in dagprestaties waarvan de begintijd en de eindtijd minimum elf uur uit elkaar liggen met een onderbreking van minstens drie uur en minimumprestaties van zeven uur. Onder permanent verstaat men dat de onderbroken dienst de gewone arbeidsregeling van het vastbenoemd personeelslid is en dat het niet occasioneel in een dergelijke dienst wordt tewerkgesteld;

3° het werk met prestaties tussen 20 uur en 6 uur.

Het begrip zwaar beroep kan, na advies van het Gemeenschappelijk Comité van alle Overheidsdiensten, bij een in Ministerraad overlegd besluit aangepast worden.”

Artikel VIII.XVI.1 RPPol, zoals vervangen door artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 januari 2014, luidt:

“Hoofdstuk I. - De vierdagenweek met premie

Art. VIII.XVI.1. De personeelsleden, met uitzondering van de aspiranten en de stagiairs, van jonger dan 55 jaar kunnen het stelsel van de vierdagenweek met premie bedoeld in hoofdstuk II van de wet van 19 juli 2012 betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector bekomen overeenkomstig de voorwaarden en nadere regelen bepaald in de artikelen 4 en 5 van het koninklijk besluit van 20 september 2012 houdende diverse bepalingen betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector.

De personeelsleden, met uitzondering van de aspiranten, de stagiairs en de contractuele personeelsleden, kunnen het stelsel van de vierdagenweek met premie vanaf 50 of 55 jaar bedoeld in hoofdstuk II van de wet van 19 juli 2012 betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector bekomen overeenkomstig de voorwaarden en nadere regelen bepaald in de artikelen 4 en 5 van het koninklijk besluit van 20 september 2012 houdende diverse bepalingen betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector.”

Deze bepaling maakt de stelsels betreffende de vierdagenweek bedoeld in de wet van 19 juli 2012, van toepassing op bepaalde personeelsleden van de geïntegreerde politie en de algemene inspectie van de federale politie.

10. De voorwaarde die in het voorliggende middel in het geding is, is de in artikel 4, § 3, eerste lid, 1°, van de zo-even aangehaalde wet van 19 juli 2012 bepaalde vereiste dat het betrokken personeelslid op de begindatum van dit verlof voldoet aan de voorwaarde dat het een dienstanciënniteit heeft van ten minste achtentwintig jaar.

De wet van 19 juli 2012 bepaalt niet wat onder “dienstanciënniteit” wordt begrepen noch hoe die wordt berekend. Los van de vraag of in hoofde van verzoeker dit wettelijk begrip samenvalt met het in artikel II.2, § 1, RPPol bepaalde begrip “dienstanciënniteit”, lijkt dit wettelijk begrip op het eerste gezicht niet samen te vallen met het geheel van de in het raam van de beroepsloopbaan doorlopen tewerkstellingen indien, zoals verzoeker, de aanvrager ook werd tewerkgesteld onder het stelsel van de private sector. *Prima facie* schendt aldus de bestreden beslissing, door te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste van 28 jaar dienstanciënniteit en door aldus geen rekening te houden met de jaren van tewerkstelling in de private sector, de voormelde bepalingen niet.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de jaren van tewerkstelling in de private sector niet in rekening mogen worden gebracht ter berekening van de dienstanciënniteit in de zin van artikel 4 van de wet van 19 juli 2012. De kritiek van verzoeker dat “geen grondig en correct onderzoek” werd gedaan naar de gewerkte jaren in de private sector en dat de eerste verwerende partij geen rekening hield met deze gewerkte jaren, maakt derhalve niet aannemelijk dat de eerste verwerende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de formelemotiveringsplicht

12. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de

administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

13. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Hieruit blijkt op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de eerste verwerende partij, de aanvraag van verzoeker niet werd ingewilligd. Dit volstaat *prima facie* in het licht van de formelemotiveringsplicht. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de eerste verwerende partij ertoe zou verplichten de afdoende motieven nog nader te expliciteren, door zoals door verzoeker geëist te motiveren “waarom er geen rekening zou moeten gehouden worden met de volledige loopbaan en aldus met alle gewerkte kalenderjaren, en enkel met de dienstanciënniteit.”

14. In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht zou schenden “nu er enerzijds wordt gemotiveerd dat enkel dienstjaren mogen aangerekend worden en anderzijds door de bestreden beslissingen zelf ook jaren gepresteerd bij een andere overheidsdienst in rekening worden gebracht”, volstaat in deze stand van het geding de vaststelling dat verzoeker geen belang heeft bij deze grief nu hoe dan ook uit de behandeling van het middel blijkt, dat verzoeker niet over de wettelijk vereiste achtentwintig jaar dienstanciënniteit lijkt te beschikken.

De schending van artikel 4 (6) van het koninklijk besluit van 12 december 2001

15. In zoverre dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 6, § 6 (in plaats van 4, § 6 zoals verzoeker verkeerdelijk stelt) van het koninklijk besluit van 12 december 2001 ‘tot uitvoering van hoofdstuk IV van de wet van 10 augustus 2001 betreffende verzoening van werkgelegenheid en kwaliteit van het leven betreffende het stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking’ (hierna: het koninklijk besluit van 12 december 2001) - zoals het was ingevoegd bij artikel 3 (in plaats van 2 zoals verzoeker verkeerdelijk stelt) van het koninklijk besluit van 25 augustus 2012 - bemerkt de Raad van State dat deze bepaling onderwijl met ingang van 1 januari 2015 is vervangen door de regeling ingevoegd bij artikel 4 van het koninklijk besluit van 30 december 2014 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 12 december 2001 tot uitvoering van hoofdstuk IV van de wet van 10 augustus 2001 betreffende verzoening van werkgelegenheid en kwaliteit van het leven betreffende het stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking’.

Los van de vraag of, in het licht van deze vervanging, verzoeker thans nog een belang heeft bij deze grief, merkt de Raad van State op dat luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 12 december 2001, dit besluit van toepassing is op de werkgevers en de werknemers bedoeld in artikel 103bis van de herstellwet van 22 januari 1985 ‘houdende sociale bepalingen.’ Deze laatstgenoemde bepaling stelt dat “deze onderafdeling [Onderafdeling 3bis - Toepassing van de collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en halvering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking] van toepassing [is] op de werkgevers en de werknemers bedoeld door de collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking.”

In deze stand van het geding lijkt verzoeker, als statutair personeelslid van de lokale politie, evenwel geen “werknemer” te zijn in de zin van het voornoemde artikel 103bis. De door verzoeker geschonden geachte regelgeving is derhalve *ratione personae* niet op hem toepasselijk, zodat de aangevoerde schending ervan niet-ontvankelijk lijkt.

De schending van het gelijkheidsbeginsel

16. Verzoeker ziet in de eerste plaats een ongelijkheid tussen niet nader aangeduide personeelsleden “in alle andere openbare diensten”, stellende dat voor een personeelslid tewerkgesteld bij een andere openbare dienst, alle kalenderjaren in aanmerking komen en “dus zijn ganse beroepsloopbaan”, wat volgens verzoeker niet zo zou zijn voor een personeelslid van de geïntegreerde politie waar volgens hem enkel de werkelijke diensten in aanmerking worden genomen die het personeelslid verricht vanaf de datum waarop het personeelslid die hoedanigheid heeft verkregen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt in deze stand van het geding dat voor de berekening van verzoekers “dienstanciënniteit” rekening werd gehouden met alle door verzoeker verworven werkelijke diensten in de openbare sector en niet alleen met die verworven in de hoedanigheid van politieambtenaar. Op het eerste gezicht heeft verzoeker aldus geen belang bij deze wettigheidskritiek.

17. In de tweede plaats ziet verzoeker een ongelijkheid tussen niet nader aangeduide personeelsleden “in de privésector”, stellende dat voor hen rekening wordt gehouden met de volledige beroepsloopbaan.

Verzoeker verzuimt aan te duiden met welke personeelsleden “in de privésector” hij zijn rechtspositieregeling vergelijkt. In de mate dat hij zou betogen dat “alle andere” werknemers in de private sector per definitie recht zouden hebben op het stelsel van de vierdagenweek - aldaar tijdskrediet geheten - lijkt zulks op grond van de lezing van artikel 8, § 3 van de cao nr. 103 niet het geval

te zijn, los van de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat politieambtenaren zoals verzoeker en (alle) werknemers uit de private sector op het vlak van dit onderdeel van hun rechtspositieregeling vergelijkbare categorieën zijn (cfr. Arbitragehof 30 januari 2007, nr. 25/2007, punten B.4.1-B.4.2.; GwH 18 juni 2009, nr. 102/2009, punten B.4.1.-B.4.2.; GwH 9 augustus 2012, nr. 102/2012, punten B.6.1-B.6.2. en GwH 25 april 2013, nr.59/2013, punt B.6). In deze stand van het geding stelt de Raad van State derhalve vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat alle categorieën van werknemers uit de private sector recht hebben op het stelsel van de vierdagenweek op grond van een beroepsloopbaan van achtentwintig jaar.

18. Verzoeker vraagt tot slot de Raad van State, “indien de Raad van State het nodig acht”, een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Volgens artikel 26, § 3, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 ‘op het Grondwettelijk Hof’, is een rechtscollège niet ertoe gehouden een prejudiciële vraag te stellen in het geval de vordering spoedeisend is en de uitspraak over de vordering slechts een voorlopig karakter heeft, behalve wanneer er ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van een wet, een decreet of een in artikel 134 Grondwet bedoelde regel met een van de in artikel 26, § 1, bedoelde regels of artikelen van de Grondwet en geen vraag of beroep met hetzelfde onderwerp bij het Grondwettelijk Hof aanhangig is.

De voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is een procedure die spoedeisend is en een voorlopig karakter heeft in de zin van de voormelde bepaling. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker geen argumenten heeft aangebracht die de Raad van State ernstig kunnen doen twijfelen aan de grondwettigheid van (onder meer) de wettelijke bepaling die hij in de zaak betreft, noch blijkt uit de gegevens waarop de Raad van State acht kan slaan, dat een vraag of beroep met hetzelfde onderwerp bij het Grondwettelijk Hof aanhangig is.

19. De prejudiciële vraag wordt niet gesteld.

De schending van richtlijn 2000/78/3G

20. Verzoeker voert ook de - rechtstreekse - schending aan van artikel 2 van de richtlijn 2000/78/EG.

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, particulieren zich voor de nationale rechter op die bepalingen kunnen beroepen tegenover de staat, wanneer deze heeft nagelaten de richtlijn tijdig in nationaal recht uit te voeren dan wel deze onjuist heeft uitgevoerd (zie onder meer HvJ 24 januari 2012, nr. C-282/10, Dominguez, punt 32; HvJ 5 oktober 2004, nrs. C-397/01 e.a., Pfeiffer, punt 103 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In deze stand van het geding volstaat te dezen de vaststelling dat verzoeker niet aanvoert dat de omzetting van de geschonden geachte bepaling van de voormelde richtlijn niet op correcte wijze zou zijn gebeurd, hetgeen inhoudt dat hij niet rechtstreeks de schending van de geschonden geachte bepaling uit de richtlijn kan inroepen. In die mate is de grief derhalve niet-ontvankelijk.

De schending van de overige aangevoerde bepalingen

21. Wat de aangevoerde schending van de overige geschonden geachte bepalingen betreft, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven geacht moet worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

Conclusie

22. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

23. Verzoeker voert de schending aan van artikel VIII.XVI.1 RPPol, van artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 januari 2014, van artikel 4 van de wet van 19 juli 2012, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Hij zet uiteen dat hij vanaf 28 mei 1999 tot 30 april 2005, oftewel zes jaar voldeed aan de vereiste tewerkgesteld te zijn geweest in een zwaar beroep. Voorts betoogt hij dat hij van 1 mei 2005 tot 31 december 2010 was tewerkgesteld als wachtofficier waarbij hij werkte in wisselende ploegen. De bestreden beslissing schendt de voormelde bepalingen omdat ze stelt dat de functie van wachtofficier niet voldoet aan de omschrijving van zwaar beroep. Ze schendt de motiveringsplicht aangezien volgens verzoeker niet wordt gemotiveerd waarom de dienst als wachtofficier als zodanig niet wordt erkend. Volgens verzoeker gaat het wel om “wisselende ploegen van ten minste 2 werknemers” en de bestreden beslissing lijkt een bijkomende voorwaarde op te leggen, namelijk dat er minstens twee ploegen bemand met minstens twee personen per ploeg gelijktijdig aan het werk moeten zijn, wat volgens verzoeker evenwel niet is voorzien in artikel 4 van de wet van 19 juli 2012. In de wet is niet voorzien dat één ploeg dient te bestaan uit twee vastbenoemde personeelsleden.

Voorts voert hij aan dat “zonder enige toelichting omtrent de inhoud en de geleverde dienstprestaties van verzoeker”, de bestreden beslissing stelt dat geen van beide functies zou voldoen aan de omschrijving van zwaar beroep. Volgens verzoeker wordt zonder enige motivering gesteld dat de diensten in de wijkdienst eveneens niet zouden voldoen aan deze definitie. Er is volgens verzoeker voorts sprake van een tegenstrijdige motivering, daar waar de diensten vanaf 1999 tot 2005 wel aanzien worden als zwaar beroep en de diensten van 2005 tot 2010 niet, “alwaar deze diensten in weze niet veel verschillen.”

Er is voorts sprake van een onvolledige en tegenstrijdige motivering waar gesteld wordt dat de dienst als wachtofficier niet voldoet aan de definitie van wisselende ploegen. Deze dienst werd uitgevoerd in twee afwisselende shiften en het feit dat deze dienst een eenmansdienst is, doet volgens verzoeker niets ter zake nu in de wet een eenmansdienst niet expliciet is uitgesloten aangezien in de wet wordt gesteld dat er minstens twee ploegen dienen te zijn van minstens twee vastbenoemde personeelsleden. Volgens verzoeker waren deze twee personeelsleden eveneens voorhanden “aangezien het personeelslid van de vroege, werd afgelost door het personeelslid van de late, die hetzelfde werk doen, zowel qua inhoud als qua omvang en die elkaar in de loop van de dag opvolgden zonder dat er een onderbreking was tussen de opeenvolgende ploegen en zonder dat de overlapping meer bedroeg dan één vierde van de dagtaak en de ploegen alterneerden.”

Tot slot is volgens verzoeker in de bestreden beslissing geen enkel onderzoek gedaan naar zijn werkelijk gepresteerde uren en wordt er “maar in het wilde weg [...] geargumenteed”, wat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheid schendt.

Beoordeling

De schending van artikel 4 van de wet van 19 juli 2012

24. In wezen voert verzoeker de schending aan van het begrip “het werk in wisselende ploegen” zoals bepaald in het hiervoor reeds aangehaalde artikel 4, § 3, tweede lid, 1°, van de wet van 19 juli 2012 (*supra*, punt 9) en dat hierna gemakshalve wordt hernomen:

“[...]”

Voor de toepassing van het eerste lid, 2°, wordt als zwaar beroep beschouwd :

1° het werk in wisselende ploegen, meer bepaald de ploegenarbeid in minstens twee ploegen van minstens twee vastbenoemde personeelsleden, die hetzelfde werk doen, zowel qua inhoud als qua omvang en die elkaar in de loop van de dag opvolgen zonder dat er een onderbreking is tussen de opeenvolgende ploegen en zonder dat de overlapping meer bedraagt dan één vierde van hun dagtaak, op

voorwaarde dat het vastbenoemd personeelslid van ploegen alterneert; [...].”

Uit deze bepaling blijkt dat de twee wisselende ploegen die in deze bepaling aan de orde zijn, “minstens twee vastbenoemde personeelsleden” moeten bevatten.

25. Anders dan wat verzoeker stelt, is aldus geen werk in wisselende ploegen in de zin van de aangehaalde bepaling, het werk in wisselende ploegen waarvan elke ploeg bestaat uit één vastbenoemd personeelslid.

Verzoeker betwist niet dat de dienst als wachtofficier een eenmansdienst is, zodat de bestreden beslissing - door te stellen dat verzoeker niet in wisselende ploegen van ten minste twee werknemers of in onderbroken diensten of gewoonlijk in nachtdiensten heeft gewerkt - de voormelde bepaling niet lijkt te schenden noch lijkt ze aldus een bijkomende voorwaarde op te leggen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

26. Uit wat voorafgaat, blijkt dat niet is aangetoond dat de dienst als wachtofficier een zwaar beroep is in de zin van de hiervoor aangehaalde bepaling. De kritiek van verzoeker dat “geen enkel onderzoek” werd gedaan naar de werkelijk gepresteerde uren door verzoeker, maakt derhalve niet aannemelijk dat de eerste verwerende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de formelemotiveringsplicht

27. De draagwijdte van de formelemotiveringsplicht is hiervoor uiteengezet (*supra*, punt 12).

In zoverre verzoeker aanvoert dat er sprake is van een onvolledige en tegenstrijdige motivering inzake het motief dat de dienst als wachtofficier niet wordt beschouwd als zwaar beroep, blijkt uit de formele motivering op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de eerste verwerende partij, de aanvraag niet werd ingewilligd, derwijze dat verzoeker aldus voldoende duidelijkheid heeft over dit motief, wat overigens ook blijkt uit het feit dat hij in het middel ook de wettigheid van dit motief betwist. Dat te dezen volgens verzoeker het motief dat het niet zou gaan om wisselende ploegen van ten minste twee werknemers niet “correct” is, is geen zaak van formele motivering, maar van wettigheid van het motief. En zoals uit de voorgaande behandeling van het middel blijkt, lijkt in deze stand van het geding dit motief “correct” te zijn.

28. In zoverre verzoeker kritiek heeft op het feit dat zonder enige motivering wordt gesteld dat de diensten in de wijkdienst eveneens niet zouden voldoen aan de definitie van zwaar beroep, gaat de formelemotiveringsplicht niet zover dat ze de eerste verwerende partij ertoe zou verplichten het motief dat de diensten in de wijkdienst eveneens niet voldoen aan de definitie van wisselende ploegen, nog nader te expliciteren.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar ze zijn diensten in de periode van 1999 tot 30 april 2005 beschouwt als zwaar beroep en de diensten vanaf 2005 tot 2010 niet, beperkt hij zich tot de blote bewering dat deze diensten in wezen niet veel verschillen, doch toont hij niet aan noch beweert hij dat hij in de periode van 1999 tot 30 april 2005 niet in ploegen bestaande uit twee personen, zou hebben gewerkt.

De schending van de overige aangevoerde bepalingen

29. Wat de aangevoerde schending van de overige geschonden geachte bepalingen betreft, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven geacht moet worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

Conclusie

30. Het tweede middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

31. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques